

ligheder, at den private Skole gaar forud for den offentlige, hvor det gjælder det første Skridt henimod noget nyt. Thi det var Frk. Zahle og ikke Kjøbenhavns Skoledirektion, som indkaldte en Lærerinde fra Schweiz og i sin Skole gennemførte Metoden saa dygtigt, at man nu ikke længer kan paastaa, at dette ny er noget, som maaske kan passe for udenlandske Børn, men aldrig kan falde sammen med de danskes Ejendommelighed og Behov.

I Almueskolen blev den først prøvet paa Frederiksberg af E. West, som nu har udgivet ovennævnte Hjælpemiddel til Undervisningen. Bogen indeholder foruden et Par Undervisningsplaner en Fremstilling af Metoden, der er omhyggelig udarbejdet, vel skreven og tydeliggjort ved ypperlige Illustrationer. Som et Exempel paa, hvor nyttige ganske smaa metodiske Vink kan være, skal jeg nævne det praktiske Raad at lade Børnene slaa deres første Omgang paa Strikketøjet op over to Pinde i Steden for som sædvanlig over en, og saa lade dem trække den ene ud, før de begynder at strikke, hvilket sparer de smaa for mange Kvaler og gjør det muligt for Lærerinden at lade dem besørge Arbejdet paa egen Haand — som bekendt den ledende Tanke i Metoden.

Den Anvisning til „Maaltagning, Mønstertegning og Tilklipning af Kvindeklæder“, som er given af Stockholms Haandarbejdsinspektrice, Frk. Lundin, er ligeledes prøvet i en Kommuneskole paa Frederiksberg og funden særdeles nyttig. Bogen burde oversættes paa Dansk, dels fordi ikke alle Lærerinder forstaa Svensk, dels fordi man vil se sin Fordel ved at give Børnene den lille Bog (29 Sider) i Hænder.

Ved Hjælp af disse to Bøger vil en dygtig Lærerinde paa egen Haand kunne sætte sig ind i Metoden. Efter Frk. Wests Erfaringer vil den ogsaa kunne benyttes med Fordel i Landsbyskoler, hvor man har Børn paa forskellige Alderstrin. Det siger jo i Grunden ogsaa sig selv, at hvor Klasseundervisning slet ikke kan anvendes, der er det simpelt hen en Uting at samle mange Børn i en Skole. Metoden er sikker nok paa at trænge igjennem, om ti Aar vil man finde det lige saa forfejlet at undervise individuelt i Haandarbejde som i Læsning og Regning.

Men en Metode er kun et Redskab. Det væsentlige er Haanden, der fører dette. Og naar man skal lære at bruge et nyt Redskab, fordrer det oven i Kjøbet, at baade Haand og Vilje — for ikke at sige Hjærte — maa være med. Den Trevenhed, der er vist ber hjemme fra Lærerindernes Side, staar i en stærk Modsætning til den kække og dygtige Maade, hvorpaa man i Stockholm har grebet Sagen an. Men en Hulda Lundin falder det jo rigtignok heller ikke i enhver Skoles Lod at eje!

Det var i gamle Dage Skoledirektøren i egen Person, som gik om og bogstavelig saa Lærerinderne efter i Sømmene. Nu er man dog nok kommet saa vidt, at man vil foretrække kvindeligt Tilsyn. Naar man da vil se sig om efter en Kvinde, som kan gennemføre Reformen, saa har vi heldigvis ogsaa hjemlige Forbilleder at drage frem. Thi netop den selv samme Reform har Louise Stremme kæmpet igjennem for Skrivningens Vedkommende, og hun har haft Overlegenhed nok til at